

Barcelona in 48 uur

Vandaag mag ik alweer (ja, alweer) bepakt en bezakt de hort op. Deze keer laat ik man en kind achter en vertrek ik naar Barcelona, met mijn zus Monique als reisgenoot. Na een wel heel woelige nacht (de tweede achtereenvolgende nacht dat de weergoden flink met elkaar in de clinch liggen), is het vroeg opstaan om 5.30u. Maar ik mag niet klagen, Monique moet nog eerder opstaan. We treinen vandaag naar Schiphol. Monique reist vanuit Borne via Zwolle en daar stapt ze over op de trein naar Schiphol (de intercity via Almere). Harold offert zich op en brengt me naar het station. De treinreis verloopt soepel, maar het valt ons op dat er steeds meer uitgelaten stelletjes bij ons in de trein komen die ik zou classificeren als homofiel (en ik heb er echt kijk op, want als ze deden klef en zijn allebei man ;o). En ook op Schiphol worden we richting de gate omringd door steeds meer, veelal uitgelaten homo's. En ja hoor, die gaan allemaal ook naar Barcelona. Wat blijkt? In Sitges, nabij Barcelona, is een tien dagen durende Gay Pride die al in volle gang is (nog tot 10 juni). We vinden het wel gezellig. ouwehoeren erop los met ze en we maken natuurlijk vrienden voor het leven.

We hebben de komende dagen een strakke planning. We slapen twee nachten in hartje Barcelona en Monique had al uitgerekend, we zijn om en nabij 48 uur in Barcelona. Dus die tijd moet goed worden benut. Dat betekent dat we 's middags om 15.00u al een fietstour hebben staan. Na de geplande aankomst hebben we 2,5 uur de tijd om van de luchthaven via het hotel bij de afgesproken ontmoetingsplek te komen voor een fietstour met een Nederlandse gids (Orange Monkey). Maar dan moet de vlucht geen vertraging hebben... Dat heeft 'ie dus wel. En waarom? Joost mag het weten! Het vliegtuig staat namelijk allang bij de gate (heel netjes op tijd aangekomen uit Barcelona), maar nog 10 meter van de slurf vandaan. Je zou zeggen, geef 'm ff een duwtje dan kunnen de passagiers en de bagage eruit, even een korte schoonmaakronde en een nieuwe lading homofielen en een paar hetero's er weer in. Maar het duurt nog 20 minuten voordat dit in gang wordt gezet. Kortom, we vertrekken ruim een half uur te laat. Nog voordat we opstijgen, ligt Monique al te knoeren en die wordt pas wakker als we gaan landen. Gelukkig zijn al die vertrek- en aankomsttijden altijd ruim, dus het zal wel meevallen. Onderweg vraag ik me af of het vliegtuig door robots wordt bestuurd. Ik ben er inmiddels aan gewend geraakt dat de captain altijd even een persoonlijk woordje tot mij (en alleen mij) richt om te vertellen hoelang we vliegen, via welke landen/gebieden en om te zeggen dat 'ie dankbaar is dat ik weer in het vliegtuig zit. Niets van dat alles deze keer, alleen geautomatiseerde

mededelingen.

'Slechts' een kwartier later dan gepland, landen we in Barcelona en rond 13.15u zitten we in de metro. We weten dat we ongeveer een uur onderweg zijn naar het hotel. Dus dat betekent om 14.15u snel de koffers afgeven, even iets luchtigers aantrekken en door. Onze ontmoetingsplek is (als we deze meteen vinden) een half uur (lopend of met de metro) van ons hotel vandaan. Dat moet lukken. Toch informeer ik de Monkeys maar even via mail dat we mogelijk een paar minuten later zijn. Ik krijg het telefoonnummer van onze gids Ad (voor het geval dat). Het is dus even aanpezen. Lang leve de mobiele telefoon, maar de navigatie in zo'n grote stad is nog wel een dingetje. De app weet net niet precies waar je bent en ook niet in elke richting je loopt, dus dat levert ons geregeld op dat we eerst even dwalen voordat we de juiste kant op gaan. Maar we laten ons er niet onder krijgen, de straatnaamborden helpen natuurlijk ook. Precies om 14.30u vertrekken we uit het hotel. We besluiten om te gaan wandelen naar het ontmoetingspunt. Het is druk, veel verkeer en ook veel mensen op straat. Het is heerlijk weer, net iets meer dan 20 graden en half bewolkt. Stipter dan stipt zijn we om 15.00u op de ontmoetingsplek... maar geen gids. En ja, hoe herken je zo'n gids? We lijken de enige te zijn die de toer hebben geboekt, dus we vinden ook geen andere wachtenden. Na een paar minuten ga ik maar even bellen met Ad, onze gids. Die pakt vrolijk op dat hij nog onderweg is, hij ging ervan uit dat we toch niet op tijd zouden zijn. Lekker dan, daar hebben wij ons nou voor gehaast! We moeten nu eerst even de huurfietsen ophalen in een steegje in de buurt van het ontmoetingspunt. En wat blijkt, ook dat wordt gerund door Nederlanders. Niet echt exotisch, maar wel makkelijk. We krijgen twee oerdegelijke fietsen mee en gaan op pad. Ad moet nog even aan ons wennen, wij hangen nog een beetje in de gehaaste modus terwijl hij net uit zijn siësta komt. Hij probeert af en toe iets gevats te zeggen, maar slaat voor ons gevoel de plank mis. Hij vraagt ons hoeveel tijd we hebben en wat we willen zien. Het enige wat Monique uit kan brengen is: "Ik heb alle tijd, maar ik wil eerst koffie!" Monique is nog niet eerder in Barcelona geweest, ik heb er een keer een dagje rondgereden met de Hop on Hop off bus waarbij we de Sagrada Familia van binnen hebben bekeken. Okay, ons eerste doel wordt dus koffie. Ad is een oudere gids die heul heul, nee echt heul veul weet over de geschiedenis van Barcelona. Maar hij wil daar ook heul veul over kwijt en dat hoeft voor ons nou ook weer niet. We staan dus vaak stil en luisteren, luisteren en luisteren (ik geef toe, veel ging het ene oor in, het andere weer uit). Datgene wat ik interessant vind, pik ik er wel uit. Na een kwartiertje fietsen, komen we op een prachtig binnenplaatsje en Ad roept: "Koffie!" Hij maakt Monique hiermee helemaal blij en we zoeken een plekje op een beschut terrasje. We zijn blij dat we even

rustig zitten. Het duurt even voordat de bediening komt en de muziek is nogal luid. De blijheid slaat snel om in teleurstelling; als Monique haar caffeïneshot wil bestellen, krijgt ze te horen dat ze die alleen in de ochtend serveren. Oei! Die hakt erin. Ad oppert nog dat we weer weg kunnen, maar we zijn te blij dat we even rustig zitten, we blijven. We raken aan de praat met Ad en we halen uit zijn woorden dat hij eigenlijk niet blij is dat hij in het jachtige Barcelona woont. Zijn beroep bevredigt hem ook niet. Van origine schrijver en journalist, geëmigreerd voor de liefde (een Spaanse vrouw) en nu zestig jaar oud en reisgids. En Ad blijft maar praten. Op het moment dat Monique en ik ons drankje op hebben, zit Ad nog rustig te genieten van zijn biertje. Hij vertelt ons nog even dat we naast het ziekenhuis (Santa Creu) zitten waar Gaudí in 1926 is overleden nadat hij was aangereden door een tram. Nadat penningenbeheerder Monique heeft betaald (en Ad niet aanbiedt om zijn eigen drankje te betalen noch ons ervoor bedankt, die is duidelijk niet opgevoed door mijn moeder) gaan we door en Ad neemt ons mee naar de bekende en minder bekende plekjes in Barcelona. Ook krijgen we een aantal tips voor tapas (of beter gezegd pinchos) en restaurants. Die slaan we allemaal op.

Hij maakt onderweg nog even een foto van ons en gaat er zelfs voor liggen om de juiste hoek te pakken.

Om 18.15u zijn we terug bij de fietsenverhuur en is het tijd om afscheid te nemen van Ad. Hij was de hele tour wat afstandelijk gebleven (en dat is helemaal okay), maar toen we hem een fooi gaven, veranderde hij in een knuffelbeer en kregen we allebei een paar smakkerds. En ach, de fietsenmaker gooit er ook nog een paar smakkerds in (huh?). Na ons innige afscheid van Ad is het tijd voor een voedzame maaltijd. We huren de fietsen nog een dag langer en gaan we meteen op zoek naar een restaurantje dat we onderweg tegenkwamen in Carrer de Blai, een lange straat vol restaurantjes en terrasjes. Zo zonder Ad door de stad navigeren is heel andere koek, echt helder zijn de regels niet, maar we doen ons best. Als we in de buurt van onze bestemming zijn, staat er ineens een politieagent op straat die ons tegenhoudt. Hij begint druk gebarend in het Spaans tegen ons (en met name mij, ik fietste voorop) te praten. Ik zou niet weten wat hij zei, maar ik denk dat het iets was als “Mevrouwtje, mevrouwtje, waar zijn wij nou helemaal mee bezig?!?” Ik staar hem aan, deels glazig, deels met mijn meest onschuldige blik (we moeten hier toch ongeschonden mee weggkomen, niet?) en vraag voorzichtig of hij Engels kan spreken. Had ik beter niet kunnen doen. Hij buldert nog even door en ik meen te begrijpen dat we tegen het verkeer in rijden in een eenrichtingsstraat. Terwijl ik maar glazig blijf kijken want ja, wat moet ik nou reageren tegen deze bullebak, zegt hij iets wat ik opvat als “Scheer je weg!” Tuurlijk joh, geen probleem, zolang we maar geen bekeuring krijgen of in een Spaanse kerker worden gegoooid. En hij laat ons gaan.

Na nog even zoeken, vinden we het restaurantje dat we in gedachten hadden en we moeten eventjes wachten op een tafeltje. En Ad had gelijk, we smikkelen en smullen van menig pincho.

Daarna is het echt wel klaar voor vandaag, we gaan terug naar het hotel en zoeken ons bedje op.

Barcelona is een dagje onveiliger

Nee, het dreigingsniveau is in Barcelona niet opgeschaald omdat er aanslagen worden vermoed. De onveiligheid wordt vandaag veroorzaakt door twee dames met de 'Wij zijn Nederlanders en wij mogen overal fietsen' houding.

We hebben gisteravond elk een aantal bezienswaardigheden genoemd die we vandaag willen bekijken. We staan redelijk op tijd op en om 9.00u zitten we op de fiets. Zonder de kundige begeleiding van Ad zigzaggen we maar wat door het drukke verkeer en dat wordt ons niet altijd in dank afgenomen door voetgangers en automobilisten. Onze eerste stop is de markthal van Boqueria. Volgens Ad is dit de mooiste markthal van Barcelona en kun je hier heerlijk ontbijten. Dat maken we natuurlijk zelf wel uit... want het valt tegen. Het is er nog rustig. We lopen wat tussen de stands door en concluderen dat het heus wel een mooie markthal is waar de marktkooplui hun waar aantrekkelijk en verzorgd presenteren. Maar ontbijt? We vinden een aantal viskramen waar we hadden kunnen aanschuiven (ontbijten tussen de geur van rauwe vis, nee dankje!) en er is nog een kraam waar het wel goed toeven lijkt, maar alle stoelen zijn bezet. We druipen redelijk teleurgesteld af. Dan maar op zoek naar een ander tentje en we komen terecht bij een klein restaurantje met de naam Tabarlot in een zijstraatje van de Rambla. Na een voedzaam ontbijt vervolgen we onze weg. Volgende bestemming is de Sagrada Familia. Ik had deze een aantal jaren geleden al van binnen en buiten mogen bekijken, Monique nog niet. De navigatie laat ons redelijk vaak in de steek, dus af en toe dolen we maar wat door de stad. Maar ineens doemen een paar torens van de imposante kerk voor ons op. En deskundig als ik ben nadat ik oooooit een uurtje of 6 in Barcelona ben geweest en dus van al-les weet over de stad, troon ik Monique mee naar dit imposante gebouw. Ik stel voor dat we een rondje om de kerk fietsen en vertel haar dat ik deze kant van de Sagrada ook nog niet eerder heb gezien, er moeten nog veel meer torens zijn. Als we de hoek om gaan, komen we op een mooi groot plein dat ik ook niet herken, maar het is druk hier. Bij de ingang van de kerk staan mensen in een lange rij om naar binnen te mogen. We maken de nodige foto's en selfies en proberen ons een weg te banen tussen de voetgangers door. Nadat we de volgende hoek om zijn, begin ik me toch af te vragen waarom ik zo weinig van deze kerk herken... totdat Monique hardop voorleest dat dit de kathedraal van Barcelona is. Daar sta ik dan met mijn betweterige mond vol tanden. Maar okay, deze kathedraal is ook mooi en imposant.

We vervolgen onze weg naar de echte Sagrada Familia, ongeveer een kilometer verderop. En zodra deze in het straatbeeld opdoemt, weet ik het echt wel meteen

zeker: dit is 'm! En wat is 'ie mooi en imposant. Monique is ook helemaal onder de indruk. En dachten we zojuist dat het bij de kathedraal van Barcelona druk was met toeristen? Het is hier een potje met toeristische pieren, wat een drukte! En natuurlijk staat een deel van de kerk nog in de steigers. We hebben ons door Ad laten vertellen dat het toch echt de bedoeling is dat de kerk in 2026 - honderd jaar na het overlijden van Gaudí - af moet zijn.

Het wordt langzamerhand alweer tijd om ergens een lunchje te pakken. We fietsen richting het strand, naar Santa Marta, weer een tentje dat Ad ons had aangeraden. Als we gaan zitten, herken ik een stem en ja hoor, Ad zit op hetzelfde terras! Zodra hij me herkent, staat hij op en begroet hij ons alsof we goede oude vrienden zijn en vraagt zich verbaasd af wat we daar doen. Duh, je had ons dit restaurant aangeraden, pannenkoek! En ook al is de bediening niet echt vlot en georganiseerd, we krijgen een heerlijke lunch voorgeschoteld en genieten van het uitzicht. Na de lunch pakken we nog een bankje langs de boulevard en genieten van alle levendigheid om ons heen. We fietsen langs het strand richting het voormalig Olympische dorp (met de twee hoge torenflats) en duiken dan de stad weer in, op weg naar ons hotel. We pakken even een siëstaatje mee, want we hebben voor vanavond ook nog plannen.

Tegen 18.00u zijn we weer fris en stappen we opgedoft weer op de fiets richting Barceloneta, de Jordaan van Barcelona. Volgzam als wij zijn, zoeken we ook daar weer een restaurantje op dat Ad ons had aangeraden. We komen terecht bij Somorrostro. En dit restaurant is met recht een verborgen juweeltje!

De kaart is ongeveer een meter bij anderhalve meter hoog en wordt naast je tafel neergezet. Er draait raggae (Bob Marley) en de sfeer is relaxt.

Monique bestelt een rood wijntje om deze vervolgens binnen 10 seconden op haar mooie jurk, lichtgekleurde te knoeien. De kok ziet het en proest het uit van de lach, maar haalt daarna een spuitbusje met een of andere meuk waarmee de vlek eenvoudig uit de jurk te halen moet zijn. Monique is wat kritisch over het goedje, maar na een kwartier blijkt dat het spul inderdaad werkt en de vlek is grotendeels verdwenen.

Het restaurant staat zich erop voor dat ze met natuurlijke ingrediënten werkt, maar dat maakt ons niet zoveel uit. De meeste gerechtjes (want de kaart bestaat uit alleen kleine gerechtjes) zijn echt superlekker en we genieten dan ook met volle teugen. Toch hebben we net alle tijd, de fietsen moeten uiterlijk om 20.00u worden ingeleverd. Dus we slalommen weer door de straten en zijn net op tijd bij de fietsenverhuur. We nemen afscheid van onze stalen rossen en duiken de metro in, op naar onze volgende bestemming: het kasteel op de berg Montjuïc. Want daar is om 21.30u namelijk een fonteinenshow. We zijn er ruim op tijd en met ons al vele anderen. We zoeken een

mooi plekje op waar we goed uitzicht hebben op de fontein. Een aantal beveiligers maakt zich er druk om waar je wel of niet mag zitten of staan en wij kijken 3 kwartier toe hoe de mensenmassa groeit en hoe de beveiligers steeds ongeduldiger worden maar wel nog net vriendelijk blijven.

En om 21.30u start de show met het lied Barcelona van Queen (hoe toepasselijk).

Helaas trekt de wind ineens enorm aan, met het gevolg dat de hoge waterstralen snel verstuiven en van richting veranderen zodat het publiek in de buurt van de fontein een gratis koude douche krijgen. Wij zitten gelukkig op veilige afstand.

De show zou 15 minuten moeten duren, maar zo fenomenaal als de start was, zo kabbelend is de rest van de show. We bedenken ons dat al die mensen straks ook weer terug moeten naar onder andere de metro, dus wij lopen alvast die richting op zodat we niet straks een uur staan te wachten bij de metro. Morgen gaat de wekker ook weer op tijd voor onze laatste bestemming en de vlucht naar huis. Op de terugweg maken we nog even een selfie bij Casa Mila (op nog geen 100 meter afstand van ons eigen hotel) en daarna snel de snaveltjes dicht en de oogjes toe.

Park Guëll en op hoes op an

Vanmorgen onze laatste bestemming voordat we Barcelona weer verlaten. We staan op tijd op en ontbijten in het hotel. Ons hotel is goed, de begane grond is een bakkerij en daarboven zitten de hotelkamers.

We eten in de lounge van de bakkerij en hebben zicht op de bakkers. Het ontbijtbuffet valt tegen, we hadden beter een belegd broodje in de bakkerij kunnen pakken.

Na het ontbijt halen we de koffers van boven, checken uit en laten de koffers achter bij de receptie. We pakken de metro naar het noorden van de stad en bij station Alfons X staat de bus al klaar om ons naar Park Guëll te brengen. Dit park is er eentje op mijn bucketlist, dus we hebben uiteraard kaartjes geregeld voor het mooiste deel van het park. En dat is zeker de moeite waard. Prachtige vormen en kleuren, we zijn helemaal enthousiast.

En met ons vele andere toeristen. Het is nog maar 9.30u, maar het is al erg druk. We maken een rondje door het park en genieten nog even in de tuinen.

Maar dan wordt het rond 12.00u toch echt tijd om de koffers op te halen en naar het vliegveld te gaan. We hadden op vrijdag rond 13.00u een 48-uurs metrokaartje gekocht en het is maar de vraag of deze nog geldig is. Ach, we proberen het gewoon.

We hoeven alleen maar bij de eerste halte in te checken en... het werkt! We reizen met de metro naar de speciale trein die ons naar de luchthaven brengt. Helemaal trots dat ons knieperds geen nieuw metrokaartje hoeven te kopen. Als we bijna bij de luchthaven zijn, krijgen we via de intercom te horen dat we nog moeten uitchecken met de kaart. Het zweet breekt ons uit! Want als we geen geldig kaartje hebben, komen we er niet zomaar uit. Dus met enige spanning lopen we op de poortjes af. Ik steek mijn kaartje erin en... het werkt!!! En ook die van Monique doet ut gewoon! Blij als twee peuters met een ijslolly lopen we door naar de security controle en de gate. Knieperds zijn we toch ook ;o).

Ook de terugvlucht verloopt soepel en we landen netjes op tijd op Schiphol. Door werkzaamheden aan het spoor bij Amsterdam is het even wachten op een trein en Monique moet noodgedwongen ook de terugweg weer langs Zwolle reizen. Maar ach, we hebben elkaar niet de haren uit het hoofd getrokken deze afgelopen dagen en kijken terug op een paar mooie (maar drukke) dagen in Barcelona.